

N.º 8 (a) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquits

Suplement d'EN PATUFET

L'ESTEL QUE PLORAVA CADA NIT

Ayuntamiento de Madrid

L'estel que plorava cada nit

LA cambra de Catarineta era petita, petita. Però tenia una finestreta. I per la finestreta s'albirava un bocinet de cel. Un bocinet de cel on cada nit brillava un estel, tot sollet, com si els altres el deixessin de banda.

Catarineta prou el veia que feia un posat tristoi, però no sabia per què.

Ella, abans d'allitar-se, el contemplava una estoneta molt embadalida. Després, moltes nits, fins el somniava i tot.

Una vetlla d'istiu, quan el cel devé més clar, Catarineta s'adonà que l'estel

plorava. Mes no en va voler dir res a ningú, per por de què se n'hi riurién.

Ella, per tal d'assegurar-se'n millor, eixí al defora.

Sí, sí; ara el veia ben bé que plorava. Adhuc albirava les llàgrimes que anaven caient fins a terra. Les llàgrimes—no cal dir-ho—eren gotetes de claror blavenca.

Unes cuquetes molt destres les anaven collint. I les cuquetes, és clar, devenien cuquetes de llum.

Catarineta compadia l'estel tristoí que sempre caminava solet pel cel. Però la nena no podia saber per què plorava, ni el podia aconsolar. Ell era tan alt, tan alt, que per més que Catarineta hagués cridat, l'estel no l'hauria sentit.

Mes heus ací que una nit, quan la nena sortí per tal d'anar a cercar aigua fresca a la font, veié que el caminet que hi menava era tot vorejat de llumenetes. Aquelles espurnes de claror blavissa feien d'allò més bonic en mig la fosca.

—Això són llàgrimes de l'estel que plora—es digué Catarineta.

I aixecà els ulls al cel per tal de veure'l, mes no l'albirà per enlloc.

Bon xic decebuda, la nena anà caminant cap a la font.

I com que era de nit, per tal de no tenir por, cantava:

—Porto el cantiret
i a la font me'n vaig,
vaig a omplir-lo d'aigua
a la font del raig.

De sobte parà la cançó. ¿Qui hi havia a la font que s'hi veia tanta claror?

Catarineta estava per tornar-se'n cap a casa, però va pensar:

—Sóc ben tonteta, tanmateix! ¿La claror m'ha de fer basarda? Si hauria d'ésser a l'inrevés!

I es posà de nou a cantar, amb més delit, i a caminar més airosa cap a la font.

Ara que ja sentia el dringar cris-

talí de l'aigua, la claror blavenca d'abans devenia més brillant.

—Reina Santa! Però si és l'estel que s'està rentant la carona!—exclamà Catarineta, joiosament sorpresa.

Com de fet; l'estel que plorava cada nit i que suara la nena cercava endebades per tot el cel, havia davallat fins a la fontana per tal d'emmirallar-s'hi, i a l'ensem rentar-se i empolitrar-se una miqueta.

—Bona nit i bona hora, estel!—digué Catarineta, unes passes abans d'arribar-hi.

L'estel se la mirà sorprès. Potser era la primera nena que veia en sa vida. Després—com si estés una mica avergonyit de què l'haguéss atrapat allí fent-se la toaleta—li tornà el salut.

I, parlant, parlant, aviat devingueren amiguets.

—¿Com és, estel, que cada nit plores i vas sempre tan solet?

—Doncs, mira, Catarineta, ploro perquè se m'ha mort la mare, que era

una estrella gran, gran; potser la més gran de tot el cel.

—¿I no tens cap germanet per fer-te companyia?

—De germans sí que en tinc. Molts! Però, com que jo sóc el petitó, em diuen que els faig nosa i no em volen mai amb ells.

—I per això vas solet, oi?

—Per això, per això.

—¿La teva mare t'estimava força?

—Ja ho crec que m'estimava! Figura't que ella era l'estrella que guiava els Reis cap al Portal de Betlem, i l'any passat, quan Nostre Senyor li va dir: «Estrella, que no facis tard! Demà ja és Nadal, i cal que vagis, com de costum, cap a Orient a guiar els Reis», la meva mare pregà: «Us voldria demanar una mercè.» «Digues-la!», li contestà Nostre Senyor. «Doncs, que deixéssiu venir amb mi el meu fillet menut, perquè solet a casa s'enyorarà.» «Això sí que no pot ésser, estrella! Tu has anat sempre sola, i sola has d'anar enguany. ¿Què

dirien els Reis si et veien amb el menut al costat? Una cosa, però, et deixaré fer: que el teu fillet et segueixi de lluny. ¿T'hi conformes? » La meva mare va dir que sí de seguida. I jo, saps?, mentre els Reis seguien la meva mare, jo seguia els Reis.

—I... escolta, estel amigueta! Enguany que la teva mare és morta, ¿qui anirà amb els Reis?

—Tots ens pensem que Nostre Senyor cridarà el meu germà gran, que és l'hereu, saps?

—Ah, bé! Però tu no cal que plogis més, ¿ho sents? Jo, si tu vols, sempre seré la teva amigueta.

—¿De debò, Catarineta?

—Es clar que ho dic de debò!

—Es que jo encara no t'ho he contactat tot. D'ençà que la meva mare és morta, que ningú no té cura de mi, eh?, i jo, pobret de mi, sóc tan menut, que moltes coses no les sé fer. Ara mateix fa més d'una hora que maldo per tal de pentinar-me ben dreta la clenxa, i res! No en puc sortir.

—Això rai, estel! Ja et pentinaré jo! I si no et sap greu, fins et rentaré la carona i tot.

—¿Ja en saps tu, Catarineta?

—Es clar que en sé! ¿Que no veus que cada dia pentino i endreço la meva nina?

L'estel no replicà més, i Catarineta li féu la clenxa i l'empolistrà tan rebé, que quan l'estel es veié el rostre al clot d'aigua de la font, no se'n podia avenir.

—Ai, Reina Santíssima!—exclamà, de sobte, Catarineta—. Parlant, parlant, m'ha passat el temps; i a casa la mare em deu estar esperant l'aigua.

Omplí el cantiret de seguida, s'acomiadà de l'estel amic, i partí corrents cap a caseta.

Abans, però, ja havien quedat amb l'estel, que cada vespre es veurién. Cada vespre, llevat de quan estés el cel núvol, car aleshores l'estel no podria davallar.

* * *

D'aquella vetlla ençà, l'estel no plo-

rà més. Tant ell com Catarineta esperaven amb delit que es fes fosc, per tal de veure's a la font.

Ella cada dia el pentinava i endrecava, i ell en restava força meravellat i agraït.

Una nit l'estel va dir:

—Catarineta, ¿com t'ho puc pagar jo això que fas per mi?

—¿Vols eallar, amigueta? No m'has de pagar res, ¿ho sents? ¿No ho faig a la nina? També t'ho puc fer a tu.

—Sí, però a mi em plauria manifestar-te el meu agraïment, saps?

—No cal que pateixis, estel! Ja sé que tu m'estimes i que m'ets bon amigueta, i amb això ja en tinc prou.

—Catarineta! —digué l'estel, després de rumiar una estoneta—. ¿Ja tens collaret?

—Collaret, no! Cullereta, sí!

—¿De debò que no en tens?

—No, no! Però és igual. A casa meva som pobres, i segons quines coses els pobres no les podem haver. Ves si som pobres, que els Reis gairebé

*L'estel agafà un bri llarg d'herba, hi
enganxà unes quantes gotetes de claror
i l'ofrenà a Catarineta.*

cap any es recorden de passar per casa.

—Doncs jo vull que tinguis un collar.

L'estel agafà un bri llarg d'herba, enganxà unes quantes gotetes de claror i l'ofrenà a Catarineta.

—Té, posa-te'l! Veuràs com t'escau molt.

Com de fet; un cop Catarineta se l'acabà de lligar al coll i es mirà al clot d'aigua clara de la font, veié que el collar l'afavoria d'allò més.

—Gràcies, estel! Moltes gràcies!—exclamà, pregonament joiosa, la nena.

* * *

Ara l'istiu ja era lluny. I lluny també era la tardor. En canvi l'hivern feia pocs dies que havia arribat, i el fred ho glaçava tot. Tot, tot, fins l'aigua del clot de la font.

I com fos que un cap-al-tard—això s'esqueia pels volts de Nadal—en anar Catarineta ben abrigadeta a cercar l'aigua, no hi veies l'estel malgrat d'ésser ja fosc, la nena pensà:

—Això és que té fred, pobrissó, i no vol que li renti la cara. De segur que s'està ben tranquil·let per dalt al cel.

Catarineta aixecà els ulls i no el veié per enlloc.

Ni aquella vetlla, ni a l'endemà, ni a l'altra, ni a l'altra.

I Catarineta s'entristí molt d'haver perdut l'amigueta, car ella es creia que l'estel s'havia mort, potser de fred.

· · · · ·
Però no era res d'això, no.

Nostre Senyor—que tot ho fa ben fet—havia dit a l'estel:

—Escolta, menut! Enguany que la teva mare és morta, tu hauries d'anar a guiar els Reis d'Orient.

—¿Jo, pobret de mi?

—Sí, tu. Com que l'any passat ja els vas seguir de lluny, enguany ja sabràs el camí, oi?

—Prou que el sabré, prou.

Els seus germans, que l'avorrien, quan s'adonaren d'això, s'enrabiaren d'allò més i es mossegaven les puntes.

I els Reis d'Orient—que quan es tracta de bons minyons no saben negar res—ho compliren amb escreix.

I l'estel amic de Catarineta, que abans plorava cada nit, aquell any acompanyà els tres Reis.

¿I no sabeu quina en va fer? Doncs que en passar amb la règia comitiva per davant la finestreta de la cambra de Catarineta—d'aquella finestreta per on ella l'havia vist tantes vegades—pregà als Reis que hi deixessin forces presents.

I els Reis d'Orient—que quan es tracta de bons minyons no saben negar res—ho compliren amb escreix.

Per això aquell any Catarineta trobà tota la finestreta plena fins a dalt de presents i de joguines.

R. BIR

CONVERSA

—¿Vols venir, Rafel, a jugar?

—¿A on?

—A casa la tia.

—¿A quin punt jugarem?

—Allà on jo t'he dit.

AMIC D'EN PATUFET

BESTIESES

L'elefant:—Apa, a fer l'ós a una altra banda.

L'ós:—Calla, trompa.

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

N.º

—¿Com permeteu que el vostre criat miri pel forat del pany?

—No mira pas, sinó que obre la porta.

—Ah, sí! Com que duu el manyoc de les claus en un lloc tan especial!